Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
E. SHARPSTON
fremsat den 21. oktober 2014[1]

Sag C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
mod
Gérard de Ruyter

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (France))

»Social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — materielt anvendelsesområde — indtægter af formue — direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse mellem bidrag og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71«

1. Denne anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État (Frankrig) (»den forelæggende ret«) drejer sig om, hvorvidt forordning nr. 1408/71[2] finder anvendelse på bidrag, der opkræves af indtægter af formue, og som derefter specifikt anvendes til finansiering af social sikring. Svaret på det spørgsmål afhænger af fortolkningen af forordningens artikel 4, som opregner de sociale sikringsgrene, der falder ind under dens materielle anvendelsesområde.

2. Domstolen har allerede i to domme afsagt i 2000[3] i det væsentlige bestemt, at et »contribution sociale généralisée« (generelt socialsikringsbidrag, »CSG«) og et »contribution pour le remboursement de la dette sociale« (bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger, »CRDS«), som Frankrig opkræver af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater[4], har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4, og derfor falder ind under det materielle anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71. Dette skyldes, at formålet med disse bidrag, i modsætning til de bidrag, der anvendes til dækning af de generelle udgifter, der påhviler de offentlige myndigheder, specifikt og direkte er at finansiere social sikring i Frankrig eller dække underskuddet på den almindelige franske sociale sikringsordning[5]. Følgelig fandtes opkrævning af sådanne bidrag på erhvervsindtægter og indkomstsurrogater fra personer, som er bosiddende i Frankrig, men omfattet af lovgivningen om social sikring i en anden medlemsstat (typisk fordi de var ansat i sidstnævnte medlemsstat), at være uforenelig både med forbuddet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 mod at anvende flere lovgivninger om social sikring samtidigt og med traktatens garantier om arbejdskraftens frie bevægelighed og etableringsfrihed.

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2; dansk specialudgave, serie I, kapitel 1971(II), s. 366), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 (EFT 1997 L 28, s. 1) og yderligere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1992/2006 af 18.12.2006 (EUT L 392, s. 1). Forordning nr. 1408/71 blev erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166, s. 1). De faktiske omstændigheder, der har givet anledning til hovedsagen, reguleres imidlertid stadig af forordning nr. 1408/71.

3 — Domme Kommissionen mod Frankrig (C-34/98, EU:C:2000:84) og Kommissionen mod Frankrig (C-169/98, EU:C:2000:85).

4 — Disse indtægtskategorier dækker især lønninger, pensioner og arbejdsløshedsunderstøttelse.

5 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 36 og 37) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 34 og 35).

3. Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om denne argumentation også gælder for lignende afgifter, der opkræves af Frankrig på indtægter af formue frem for på erhvervsindtægter eller indkomstsurrogater. Betyder formålet med forordning nr. 1408/71 om at sikre arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed i Den Europæiske Union, at dens anvendelsesområde er begrænset til afgifter, der opkræves af indkomst relateret til udøvelse af erhvervsvirksomhed?

4. Problemstillingen opstår, fordi Gérard de Ruyter, en nederlandsk statsborger, der er skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig, anfægter CSG, CRDS og andre sociale bidrag, der specifikt anvendes til finansiering af social sikring, som denne medlemsstat kræver, at han skal betale af indtægter hidrørende fra visse livrenteaftaler indgået i Nederlandene (»hans livrenter« eller »livrenterne«), og som ikke er relateret til hans erhvervsaktivitet. Han gør gældende, at fordi han er ansat i Nederlandene, bør han udelukkende være omfattet af denne medlemsstats lovgivning om social sikring.

Retsforskrifter

EU-retten

5. Forordning nr. 1408/71 blev vedtaget af Rådet på grundlag af især EØF-traktatens artikel 51 (nu artikel 48 TEUF) med henblik på at gennemføre en koordinering af medlemsstaternes socialsikringslovgivninger og i så høj grad som muligt at fjerne de hindringer for arbejdstagernes og de selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed, som disse nationale lovgivninger udgør. I præamblen til forordning nr. 1408/71 anføres det bl.a. at:

»[…]

[...] [R]eglerne om koordinering af de enkelte medlemsstaters lovgivning om social sikring indgår som led i den frie bevægelighed for personer og skal således bidrage til en forbedring af arbejdstagernes levestandard og beskæftigelsesvilkår (første betragtning).

[…]

[...] [D]et er nødvendigt at respektere de karakteristiske træk ved nationale lovgivninger om social sikring og kun udarbejde en koordineringsordning (fjerde betragtning).

[...] [K]oordineringsreglerne skal sikre, at der inden for Fællesskabet gives arbejdstagere, der bor i medlemsstaterne, ligebehandling efter de forskellige medlemsstaters lovgivninger [...] (femte betragtning).

[...] [K]oordinationsreglerne skal gøre det muligt for arbejdstagere, der flytter inden for Fællesskabet [...] at bevare de rettigheder og fordele, de har erhvervet, eller som er under optjening (sjette betragtning).

[...] [A]rbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som flytter inden for Fællesskabet, bør være omfattet af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat således, at samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger og de vanskeligheder, som kan opstå som følge heraf, undgås (ottende betragtning).

[…]

[...] for i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget på en medlemsstats område, er det hensigtsmæssigt som hovedregel at fastsætte, at den lovgivning, der skal finde anvendelse, er lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende udøver sin lønnede beskæftigelse eller selvstændige virksomhed (tiende betragtning).

[…]«

6. Artikel 1, litra a), i forordning nr. 1408/71 definerer en »arbejdstager« navnlig som »enhver person, der er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, som indgår i en social sikringsordning for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, eller til en særlig ordning for tjenestemænd«.

7. I henhold til artikel 1, litra j), i forordning nr. 1408/71 betyder udtrykket »lovgivning« »bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler i enhver medlemsstat vedrørende de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger, eller de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser«.

8. Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 definerer de personer, som forordningen finder anvendelse på, nemlig »arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende og [...] studerende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborgere i en af disse stater, eller er statsløse eller flygtninge bosat på en medlemsstats område, samt på deres familiemedlemmer og efterladte«.

9. Artikel 4 i forordning nr. 1408/71, med overskriften »Sagligt anvendelsesområde«, bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab

b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

c) ydelser ved alderdom

d) ydelser til efterladte

e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme

f) ydelser ved dødsfald

g) ydelser ved arbejdsløshed

h) familieydelser.

2. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt samt på ordninger, der pålægger arbejdsgiveren eller rederen forpligtelser med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ydelser.

[…]«

10. Artikel 13 i forordning nr. 1408/71, der falder ind under afsnit II (»Bestemmelse af, [hvilken] lovgivning [der skal anvendes]«), bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14-17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

[…]« [6].

Fransk lovgivning

11. I henhold til artikel 1600-0 C i code général des impôts (den almindelige lov om skatter og afgifter) skal fysiske personer, som er skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig, betale CSG, der beregnes af nettobeløbet for beregningen af indkomstskat af de indtægter af formue, der er opregnet i denne artikel [7]. CSG opkræves navnlig af »revenus fonciers« (indtægter af fast ejendom), »rentes viagères constituées à titre onéreux« (erhvervede livrenter) [8], »revenus de capitaux mobiliers« (investeringsafkast) og visse »plus-values« (kapitalgevinster) (artikel L. 136-6 i code de la sécurité sociale, lov om social sikring).

12. I henhold til artikel 1600-0 G og 1600-0 H i den almindelige lov om skatter og afgifter, som ligeledes skal sammenholdes med artikel L. 136-6 i lov om social sikring, skal sådanne personer ligeledes betale CRDS, der opkræves af de samme indtægter.

13. Endelig skal sådanne personer i henhold til artikel 1600-0 F a i den almindelige lov om skatter og afgifter, i den affattelse, der er gældende for omstændighederne i hovedsagen, desuden betale et »prélèvement social« (socialt bidrag) på 2% af disse indtægter samt, siden den 1. juli 2004, i henhold til artikel L. 14-10-4 i code de l'action sociale et des familles (lov om social bistand og familier), et supplerende bidrag på 0,3%. Sidstnævnte fandt for første gang anvendelse på indtægter af formue oppebåret i 2003.

14. Den forelæggende ret har oplyst, at disse bidrag anvendes til finansiering af obligatoriske franske socialsikringsordninger. CSG bidrager til finansieringen af sygeforsikringsydelser, familieydelser, ikke-bidragspligtige pensionsforsikringsydelser og omsorgsydelser. CRDS opkræves til fordel for Caisse d'amortissement de la dette sociale (fond til afvikling af gæld på socialområdet) og har til formål at dække underskuddet på socialsikringsområdet. Det sociale bidrag på 2% opkræves på vegne af Caisse nationale des allocations familiales (national familieydelsefond) og Caisse nationale d'assurance maladie des travailleurs salariés (national pensionsforsikringsfond for arbejdstagere). Det supplerende bidrag på 0,3% tildeles Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (national solidaritetsfond for selvstændighed).

6 — Artikel 14, 14c, 14f og 17 i forordning nr. 1408/71 har ikke relevans for denne sag.

7 — Bestemmelserne i den franske almindelige lov om skatter og afgifter og lov om social sikring, der er omhandlet i dette afsnit, er de bestemmelser, som den forelæggende ret anser for gældende i hovedsagen.

8 — En erhvervet livrente er et forsikringsprodukt, hvor livrentenyderen, som modydelse for et engangsbeløb, fra forsikringsgiver erhverver en række fremtidige regelmæssige betalinger, der fortsætter i et fastsat tidsrum (f.eks. indtil livrentenyderens død).

Sagens baggrund, retsforhandlinger og det forelagte spørgsmål

15. Gérard de Ruyter har været skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig siden 1994. Siden 1996 har han været ansat i et selskab med hjemsted i Nederlandene. Fra 1997 til 2004 opgav Gérard de Ruyter indtægter bestående af løn, kapitalafkast, indtægter fra erhvervsmæssig virksomhed og livrenter. Hans løn hidrørte udelukkende fra Nederlandene. Ifølge den forelæggende ret henhørte livrenterne ikke under Gérard de Ruyters erhvervsindtægter, idet Gérard de Ruyter ikke gjorde gældende, at de stammede fra en forudgående tilvejebringelse af kapital, som hans arbejdsgiver havde bidraget til.

16. Som skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig var Gérard de Ruyter indkomstskattepligtig i Frankrig med hensyn til hans samlede indtægter, herunder livrenterne. Af sidstnævnte skulle der foruden CSG betales CRDS, det sociale bidrag på 2%, og, fra 2003, det supplerende bidrag på 0,3% hertil.

17. Gérard de Ruyters sagsanlæg ved forvaltningsdomstolene i første instans i Marseille og Nîmes (Frankrig) til prøvelse af de afgørelser, der pålagde ham disse bidrag, blev ikke imødekommet. I appelsagen ophævede cour administrative d'appel de Marseille nedennævnte domme og fritog Gérard de Ruyter for de forskellige sociale bidrag, der var bragt i anvendelse på de i perioden fra 1997 til 2004 oppebårne livrenter. Grundlaget for denne konklusion var i det væsentlige, at Gérard de Ruyter allerede var blevet pålagt at betale sociale bidrag af disse indtægter i Nederlandene. Opkrævningen af yderligere sociale bidrag i Frankrig udgjorde som følge heraf en hindring for hans ret til fri bevægelighed.

18. Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État (herefter »ministeren«) iværksatte appel til prøvelse af disse domme ved Conseil d'État, der ophævede dem med henvisning til, at cour administrative d'appel havde begået en retlig fejl, da den fandt, at de omtvistede bidrag krænkede skatteyderens ret til fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union uden at undersøge, hvorvidt Den Europæiske Union havde truffet foranstaltninger med henblik på at bringe en sådan dobbeltbeskatning til ophør. Gérard de Ruyter har for Conseil d'État gjort gældende, at han i henhold til forbuddet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 mod samtidig anvendelse af flere lovgivninger udelukkende bør være omfattet af lovgivningen om social sikring i Nederlandene. Ministeren gør i det væsentlige gældende, at forbindelsen mellem CSG, CRDS, det sociale bidrag og det supplerende bidrag, på den ene side, og lovgivningen om social sikring, på den anden side, ikke er tilstrækkelig til at udløse anvendelsen af denne forordning.

19. Conseil d'État er af den opfattelse, at resultatet af appellen afhænger af en fortolkning af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, og har stillet følgende præjudicielle spørgsmål:

»Har skatteopkrævninger af indtægter af formue, såsom [CSG], [CRDS], det sociale bidrag på 2% og det supplerende bidrag hertil, alene af den grund, at de bidrager til finansieringen af obligatoriske franske socialsikringsordninger, en direkte og relevant forbindelse med visse af de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i [forordning nr. 1408/71], og falder de således ind under denne forordnings anvendelsesområde?«

20. Der er indgivet skriftlige indlæg af Gérard de Ruyter, den franske regering og Europa-Kommissionen. Selv om den franske regering har anmodet om et retsmøde, har retsmøde ikke været afholdt.

Bedømmelse

Indledende bemærkninger

21. Jeg vil først gennemgå hovedtrækkene i systemet for koordinering af medlemsstaternes sociale sikringsordninger, som er indført ved forordning nr. 1408/71, og de vigtige præciseringer, som Domstolen fremkom med i sagerne Kommissionen mod Frankrig [9] til spørgsmålet om, hvornår afgifter er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

22. Som Domstolen imidlertid udtrykkeligt understregede, omhandlede de to sager kun opkrævning af sociale bidrag i det omfang, disse opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som oppebæres af arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat og skattepligtige i Frankrig af indtægter fra en erhvervsmæssig beskæftigelse, som de udøver i en anden medlemsstat [10]. Jeg vil derfor gå over til at undersøge, hvorvidt bidrag anvendt specifikt til finansiering af social sikring, men opkrævet af indtægter, der *ikke* er relateret til udøvelse af erhvervsaktivitet, også reguleres af forordning nr. 1408/71, henset til sidstnævntes formål om at sikre arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed. Eksisterer der også en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse mellem sådanne bidrag og lovgivningen om social sikring?

23. Såfremt det antages, at de omtvistede bidrag rent faktisk er omfattet af forordningens anvendelsesområde, vil jeg til sidst kort behandle spørgsmålet om, hvorvidt bidragene er forenelige med forbuddet mod samtidig anvendelse af flere lovgivninger om social sikring som omhandlet i forordningens artikel 13, stk. 1.

Retningslinjer fra retspraksis vedrørende forordning nr. 1408/71

24. Medlemsstaterne har kompetence til at udforme deres egne sociale sikringsordninger [11]. I mangel af en harmonisering på EU-plan er det den enkelte medlemsstat, der fastlægger betingelserne for retten eller pligten til at være forsikret med en social sikringsordning, størrelsen af de bidrag, der skal betales af de forsikrede [12], og de indtægter, der skal tages hensyn til ved beregningen af sociale sikringsbidrag [13]. Medlemsstaterne skal dog udøve deres beføjelser på dette område i overensstemmelse med EU-retten [14].

25. Forordning nr. 1408/71 indfører koordineringsregler, som særligt omhandler bestemmelsen af, hvilken lovgivning der skal anvendes på de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som under forskellige omstændigheder gør brug af deres ret til fri bevægelighed [15]. Forordning nr. 1408/71 skal fortolkes i lyset af det formål, der forfølges med den artikel i traktaten, som forordningen er baseret på (artikel 48 TEUF), som er at bidrage til etableringen af den størst mulige frie bevægelighed for vandrende arbejdstagere [16]. I det øjemed tilsigter forordningen, hvilket fremgår af dens femte, sjette og tiende betragtning samt artikel 3, i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle personer, der er erhvervsaktive på en medlemsstats område, samt ikke at stille arbejdstagere ringere, når de udnytter deres ret til fri bevægelighed.

9 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85).

10 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 19) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 18).

11 — Jf. senest dom Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

12 — Jf. bl.a. dom Blanckaert (C-512/03, EU:C:2005:516, præmis 49).

13 — Jf. bl.a. domme Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22, præmis 51) og Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, præmis 26 og 27).

14 — Jf. bl.a. domme Decker (C-120/95, EU:C:1998:167, præmis 23), Kohll (C-158/96, EU:C:1998:171, præmis 19), Derouin (EU:C:2008:185, præmis 25) og Stewart (C-503/09, EU:C:2011:500, præmis 77).

15 — Jf. navnlig fjerde betragtning til forordning nr. 1408/71. Jf. tillige bl.a. domme Kommissionen mod Tyskland (C-68/99, EU:C:2001:137, præmis 22 og 23), Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, præmis 19 og 20) og Nikula (C-50/05, EU:C:2006:493, præmis 20).

16 — Domme Belbouab (10/78, EU:C:1978:181, præmis 5), Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125, præmis 24), Hudzinski og Wawrzyniak (C-611/10 og C-612/10, EU:C:2012:339, præmis 53) og da Silva Martins (C-388/09, EU:C:2011:439, præmis 70).

26. Endvidere udgør bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, som artikel 13, stk. 1, er indeholdt i, et sæt udtømmende lovvalgsregler, således at medlemsstater ikke længere kan bestemme, på hvem deres lovgivning finder anvendelse, og det område, hvori lovgivningen får retsvirkning [17]. Disse bestemmelser har ikke alene til formål at undgå en samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger og de vanskeligheder, som dette kan medføre, men også at forhindre, at personer, som er omfattet af forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde, mister deres beskyttelse med hensyn til social sikring, fordi ingen lovgivning finder anvendelse på dem [18]. Principielt er det derfor i strid med forordning nr. 1408/71, navnlig artikel 13, stk. 1, at kræve, at en person betaler sociale bidrag i en anden medlemsstat end den i overensstemmelse med forordning nr. 1408/71 udpegede medlemsstat [19].

27. Artikel 4 i forordning nr. 1408/71 præciserer, at EU-retten finder anvendelse på samtlige nationale sociale sikringsordninger [20]. For at et bidrag er omfattet af forordningens anvendelsesområde skal der være en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse mellem bidraget og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 [21]. Det afgørende kriterium i denne henseende er, hvorvidt et bidrag specifikt anvendes til finansiering af en medlemsstats sociale sikringsordning, uafhængigt af om der præsteres nogen modydelse [22]. I sagerne Kommissionen mod Frankrig sondrede Domstolen i den forbindelse mellem afgifter som f.eks. CSG og CRDS, der opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, på den ene side, og som »anvendes specifikt og direkte til finansiering af den sociale sikring i Frankrig« og derfor repræsenterer en sådan forbindelse, og opkrævninger, der »anvendes til dækning af de generelle udgifter«, på den anden side [23]. Den omstændighed, at disse bidrag i henhold til national lovgivning blev klassificeret som skatter, betød ikke, at de ikke kunne anses for at være omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 og dermed af forbuddet mod anvendelse af flere lovgivninger samtidig i artikel 13, stk. 1 [24].

28. Disse principper har vigtige konsekvenser for denne præjudicielle forelæggelse, hvori det er ubestridt, at de opkrævede sociale bidrag af indtægter af formue specifikt har til formål at finansiere visse sociale sikringsgrene eller dække underskuddet på socialsikringsområdet i Frankrig [25].

29. For det første har den omstændighed, at CSG på indtægter af formue i henhold til fransk lovgivning anses for at være en supplerende skat på indtægter snarere end et særskilt socialt sikringsbidrag, og at CSG opkræves og kontrolleres af skattemyndighederne i overensstemmelse indkomstskattereglerne, ingen betydning for, hvorvidt eller ej dette bidrag er omfattet af forordning nr. 1408/71. Denne konklusion følger direkte af sagerne Kommissionen mod Frankrig og er forenelig med forordningens formål, som er at indføre koordineringsregler mellem medlemsstaterne, der bl.a. omhandler bestemmelsen af, hvilken lovgivning eller hvilke lovgivninger der skal anvendes på de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som gør brug af deres ret til fri bevægelighed [26]. I

17 — Dom Luijten (60/85, EU:C:1986:307, præmis 14).

18 — Jf. bl.a. dom Kits van Heijningen (C-2/89, EU:C:1990:183, præmis 12). Jf. tillige dom Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

19 — Domme Perenboom (102/76, EU:C:1977:71, præmis 13) og Aldewereld (C-60/93, EU:C:1994:271, præmis 26).

20 — Definitionen af »lovgivning« i artikel 1, litra j), er meget vid. Jf. bl.a. dom Bozzone (87/76, EU:C:1977:60, præmis 10).

21 — Domme Rheinhold & Mahla (C-327/92, EU:C:1995:144, præmis 15 og 23), Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 35) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 33).

22 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 40), Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 38) og Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, præmis 16).

23 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 37 og 38) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 35).

24 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 34) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 32).

25 — Jf. punkt 14 ovenfor.

26 — Jf. retspraksis nævnt i punkt 15-19 ovenfor.

betragtning af de forskellige metoder, hvorved social sikring finansieres, herunder gennem beskatning [27], ville denne koordinering kunne bringes i fare, hvis klassificering af et bidrag som en skat i henhold til national lovgivning var tilstrækkeligt til at placere bidraget uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71.

30. For det andet er den omstændighed, at betalingen af de omtvistede sociale bidrag ikke giver betaleren ret til nogen direkte modydelse i form af konkrete, identificerbare ydelser i modsætning til det af den forelæggende ret og Kommissionen anførte uden betydning for bedømmelsen af, hvorvidt disse bidrag har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med de love, der regulerer social sikring. Som Domstolen bekræftede i Perez Naranjo-dommen, er det, for at kunne kategorisere et tilskud som en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71, relevant, hvorvidt der eksisterer en tilstrækkeligt klar forbindelse mellem det sociale bidrag og tilskuddet. Dette spørgsmål adskiller sig imidlertid fra det mere generelle spørgsmål om, hvorvidt et socialt bidrag er omfattet af denne forordnings materielle anvendelsesområde [28].

31. For det tredje er den franske regerings argument om, at de omtvistede bidrag ikke erstatter sociale bidrag, ikke afgørende. Det er korrekt, at Domstolen i sagen Kommissionen mod Frankrig, der omhandlede CSG af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, fastslog, at den direkte forbindelse mellem dette bidrag og de love, der regulerer social sikring i den pågældende medlemsstat, »endvidere frem[gik] af den omstændighed [...] at bidraget delvis erstatte[de] sociale sikringsbidrag, som hvilede tungt på de lave og mellemstore lønninger [...]« [29]. Det fremgår dog både af denne ordlyd og af den omstændighed, at Domstolen ikke gjorde et lignende synspunkt klart i sin anden dom afsagt samme dag (vedrørende CRDS), at et sådant forhold ikke er væsentligt for at kunne fastslå en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse mellem et socialt bidrag og de love, der regulerer social sikring. Principielt forekommer det mig mere grundlæggende, at svaret på spørgsmålet om, hvorvidt forordning nr. 1408/71 finder anvendelse på et bidrag, der opkræves af en medlemsstat, ikke burde afhænge af arten af de sociale bidrag, som den pågældende medlemsstat tidligere har opkrævet. Det koordineringsformål, som forordning nr. 1408/71 forfølger, ville blive undermineret, hvis det alene var afgifter indført til erstatning for allerede eksisterende sociale bidrag, som var reguleret af denne forordning.

Har det nogen betydning, at de omtvistede bidrag opkræves af indtægter, der ikke er relateret til udøvelse af en erhvervsaktivitet?

32. Jeg går nu over til den franske regerings og Kommissionens centrale argument, nemlig at bidrag, der opkræves af indtægter, som ikke er relateret til en tidligere eller nuværende erhvervsaktivitet, ikke kan have en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med de love, der regulerer social sikring, og derfor ligger uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71.

33. Hverken artikel 4 eller artikel 13 i forordning nr. 1408/71 opstiller nogen sondring baseret på arten af den indtægt, der danner grundlag for opkrævning af et socialt bidrag.

27 — Jf. i denne forbindelse oversigten over principperne for finansiering af sociale sikringsordninger i forskellige medlemsstater, som er tilgængelig på hjemmesiden for EU's Mutual Information System on Social Protection [EU's system til gensidig information om social beskyttelse] (MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (tilgået 25.8.2014).

28 — Dom Perez Naranjo (C-265/05, EU:C:2007:26, præmis 41), hvor Domstolen undersøgte, om den omstændighed, at CSG finansierede Fonds de solidarité vieillesse (alderssolidaritetsfond), betød, at et tilskud betalt fra denne fond skulle anses for en særlig ikke-bidragspligtig ydelse.

29 — Dom Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 36).

34. Disse bestemmelser skal fortolkes i lyset af formålet med artikel 48 TEUF, som er at bidrage til at skabe den størst mulige frie bevægelighed for vandrende arbejdstagere [30]. Som det fremgår af ottende betragtning til forordning nr. 1408/71, har forbuddet mod samtidig anvendelse af flere lovgivninger i artikel 13, stk. 1, til formål at forhindre, at vandrende arbejdstagere rammes af en eller anden form for vanskelighed, som hindrer deres udøvelse af retten til fri bevægelighed, fordi de er omfattet af mere end én medlemsstats lovgivning [31].

35. Efter min opfattelse er bidrag som de omtvistede en lige så stor hindring for arbejdstageres frie bevægelighed som opkrævning af CSG og CRDS af erhvervsindtægter eller indkomstsurrogater.

36. På den ene side kan beskæftigelsesmedlemsstaten også opkræve sociale bidrag af indtægter af formue. På grundlag af de for Domstolen foreliggende oplysninger forekommer dette faktisk at være tilfældet i hovedsagen: De livrenter, som Gérard de Ruyter oppebar fra 1997 til 2004, indgik tilsyneladende i grundlaget for beregning af de sociale bidrag, som han betalte i Nederlandene. Efter min opfattelse vil udsigten til, at der af den samme indtægt skal betales to sæt sociale afgifter i to medlemsstater, sandsynligvis i høj grad kunne afskrække en arbejdstager som Gérard de Ruyter fra at bevare sin ansættelse i Nederlandene og flytte sin bopæl til Frankrig [32].

37. På den anden side er der stadig tale om forskelsbehandling, selv i de tilfælde, hvor beskæftigelsesmedlemsstaten ikke opkræver sociale bidrag af indtægter af formue.

38. Her gør jeg opmærksom på, at princippet om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, har til formål i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle arbejdstagere, der er beskæftiget på en medlemsstats område [33].

39. I sagerne Kommissionen mod Frankrig fastslog Domstolen grundlæggende, at et krav om, at arbejdstagere, der er forsikret i deres beskæftigelsesmedlemsstat, også skal finansiere bopælsmedlemsstatens sociale sikringsordning, om end kun delvist, fører til forskelsbehandling i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1408/71, eftersom de øvrige personer, der er bosat i den pågældende stat, alene er forpligtet til at bidrage til sidstnævntes sociale sikringsordning [34]. En sådan forskelsbehandling udgør automatisk en hindring for den frie bevægelighed for arbejdstagere, som er uberettiget efter denne bestemmelse [35].

40. Denne argumentation kan overføres på de omtvistede sociale bidrag i hovedsagen. Disse bidrag, som pålægges alle skattemæssigt hjemmehørende borgere i Frankrig, uanset om de er omfattet af lovgivningen om social sikring i en anden medlemsstat, stiller borgere, der er ansat i en anden medlemsstat, ringere end dem, der er ansat og bosiddende i Frankrig og derfor alene bidrager til finansieringen af social sikring i denne medlemsstat (det kan forekomme, at beskæftigelsesmedlemsstaten kompenserer for manglende opkrævning af sociale afgifter på indtægter af formue ved at opkræve højere bidrag på andre former for indtægter, eller at den inden for sin sociale sikringsordnings almindelige system ganske enkelt tilbyder mindre attraktive ydelser).

30 — Jf. punkt 25 ovenfor.

31 — Domme Kits van Heijningen (EU:C:1990:183, præmis 12), og Allard (EU:C:2005:329, præmis 28) samt kendelse Vogler (C-242/99, EU:C:2000:582, præmis 26). Jf. tillige generaladvokat La Pergolas forslag til afgørelse Kommissionen mod Frankrig (C-34/98, EU:C:1999:392, punkt 24).

32 — Ifølge fast retspraksis er enhver statsborger i en medlemsstat, som, uanset sin bopæl og sit statsborgerskab, arbejder i en anden medlemsstat end den, hvori han er bosat, omfattet af anvendelsesområdet for artikel 45 TEUF. Jf. i denne retning bl.a. domme Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, præmis 31), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, præmis 36) og S (C-457/12, EU:C:2014:136, præmis 39). Det skal tilføjes, at i henhold til fast retspraksis er selv mindre restriktioner for denne frihed forbudt, medmindre de er begrundede. Jf. seneste dom Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs (C-514/12, EU:C:2013:799, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

33 — Tiende betragtning til forordning nr. 1408/71.

34 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 45-48) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 42-45).

35 — Domme Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:84, præmis 47 og 48) og Kommissionen mod Frankrig (EU:C:2000:85, præmis 44 og 45).

41. Selv om det er korrekt, at forordning nr. 1408/71 har til formål at sikre arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed i Den Europæiske Union, er udøvelsen (nuværende eller tidligere) af erhvervsvirksomhed ikke desto mindre uden betydning for bedømmelsen af, hvorvidt en person er omfattet af forordningen.

42. Ifølge fast retspraksis er en person »arbejdstager« i forordning nr. 1408/71's forstand, såfremt den pågældende er forsikret, eventuelt blot mod en enkelt risiko, i henhold til en tvungen eller frivillig forsikring som led i en almindelig eller særlig social sikringsordning som omhandlet i forordningens artikel 1, litra a), uanset om der består et arbejdsforhold [36].

43. Tilgangen til fastlæggelsen af det materielle og personelle anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71 bør være konsekvent. Begrebet »lovgivning« ifølge artikel 1, litra j), omfatter alle foranstaltninger, der specifikt har til formål at finansiere social sikring. Der er således efter min opfattelse ingen grund til alligevel at opstille en sondring, der afhænger af arten af den indtægt, som finansieringen er baseret på. En sådan fremgangsmåde vil efter min mening skabe uoverensstemmelser i det beskyttelsesniveau, som artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 yder personer, der flytter (eller har til hensigt at flytte) inden for Den Europæiske Union, afhængigt af om deres samlede indtægter hidrører fra udøvelse af erhvervsvirksomhed, fra formue eller fra en kombination heraf.

Medlemsstaternes kompetence til at regulere social sikring og beskatning

44. Jeg er ikke enig i den franske regerings anbringende om, at anvendelsen af forordning nr. 1408/71 på de omtvistede bidrag gør indgreb i medlemsstaternes kompetence til at udforme finansieringen af deres sociale sikringsordninger eller deres beskatningskompetence.

45. Medlemsstaterne skal udøve deres beføjelser til udformning af deres sociale sikringsordninger i overensstemmelse med EU-retten [37]. Følgelig udelukker den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning vedrører finansiering af social sikring gennem beskatning, ikke anvendelsen af traktatens bestemmelser, herunder bestemmelserne om arbejdskraftens frie bevægelighed [38].

46. Som generaladvokat La Pergola bemærkede i sit forslag til afgørelse i sagerne Kommissionen mod Frankrig [39], stiller denne konklusion ikke spørgsmålstegn ved medlemsstaternes frihed til at sikre finansiering af social sikring gennem skattemæssige foranstaltninger. Tværtimod vedrører den kun beskatningsfriheden, i det omfang sidstnævnte berører indtægter oppebåret af vandrende arbejdstagere eller, mere generelt, alle statsborgere i én medlemsstat, som ved udøvelsen af en af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder er eller har været omfattet af lovgivningen om social sikring i mere end én medlemsstat.

47. Endvidere er jeg ikke enig med den franske regering i, at anvendelse af Domstolens argumentation i sagerne Kommissionen mod Frankrig på de i hovedsagen omtvistede sociale bidrag nødvendigvis vil indebære, at *enhver* skat, som bidrager til finansiering af social sikring, anses for at have en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med lovgivningen om social sikring (den franske regering fremførte dette argument specifikt i relation til forbrugsafgifter).

36 — Domme Pierik (182/78, EU:C:1979:142, præmis 4 og 7), Martínez Sala (C-85/96, EU:C:1998:217, præmis 36), Dodl og Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364, præmis 31) og Borger (C-516/09, EU:C:2011:136, præmis 28). Forordning nr. 883/2004, som ophævede forordning nr. 1408/71, kodificerer denne retspraksis, idet det anføres, at forordningen finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og »som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte« (artikel 2, stk. 1).

37 — Jf. punkt 24 ovenfor.

38 — Jf. analogt dom Terhoeve (EU:C:1999:22, præmis 35).

39 — EU:C:1999:392, punkt 2.

48. På den ene side er det kun opkrævninger, der *specifikt* anvendes til finansiering af social sikring, der skal anses for en del af en medlemsstats lovgivning om social sikring og dermed reguleret af forbuddet mod samtidig anvendelse af flere lovgivninger i henhold til forordning nr. 1408/71. Den blotte omstændighed, at en del af skatteprovenuet bidrager til finansiering af social sikring, er derfor ikke tilstrækkeligt til at henføre denne skat under forordningens anvendelsesområde [40].

49. På den anden side er jeg af den opfattelse, at en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse næppe eksisterer mellem en forbrugsafgift opkrævet i en medlemsstat og medlemsstatens lovgivning om social sikring, selv om den pågældende afgift specifikt anvendes til finansiering af social sikring [41]. Jeg kan vanskeligt se, hvordan den blotte omstændighed, at en person, der er forsikret i én medlemsstat, i en anden medlemsstat skal betale forbrugsafgifter, der specifikt anvendes til finansiering af dens sociale sikringsordninger, vil skabe vanskeligheder for den pågældende.

50. I modsætning til indkomstskat pålægger staten forbrugsafgifter på indkøb af varer og tjenesteydelser på dens område, uafhængigt af forbrugerens bopæls- og beskæftigelsessted. Hvis en person som Gérard de Ruyter køber varer eller tjenesteydelser på fransk område, skal der normalt kun betales forbrugsafgifter af købet i Frankrig, selv om den pågældende er ansat (og forsikret) i en anden medlemsstat.

51. Dette er åbenlyst i relation til moms og punktafgifter, som reguleres af særlige EU-ordninger, der har til formål at forhindre dobbeltbeskatning [42]. Mere generelt udgør en forbrugsafgift på indkøb af tjenesteydelser i en anden medlemsstat efter min opfattelse imidlertid en begrænsning af den frie bevægelighed for tjenesteydelser inden for Unionen og er derfor principielt forbudt, herunder når den pålægges lignende indenlandske tjenesteydelser [43]. Det forekommer mig også at ville være vanskeligt for en medlemsstat at pålægge en forbrugsafgift på indkøb af varer i en anden medlemsstat uden at krænke forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som importtold, hvis lignende indenlandske varer ikke er pålagt en sådan afgift [44]. Selv hvis køb af lignende varer på det indenlandske område blev pålagt en tilsvarende afgift, ville forbrugsafgiften nødvendigvis indebære en forpligtelse for forbrugeren til at oplyse, at han havde købt de pågældende varer i en anden medlemsstat. Dette vil komplicere køb af varer uden for det indenlandske område og vil derfor sandsynligvis blive anset for en foranstaltning svarende til en importrestriktion, der er uforenelig med artikel 34 TEUF [45].

40 — Det er en argumentation, der f.eks. kan anvendes på moms opkrævet i Frankrig. På grundlag af oplysninger fra den franske regering bidrager 7,85% af provenuet fra den pågældende skat til finansiering af forsikring af sygdom, moderskab, invaliditet og dødsfald i denne medlemsstat.

41 — Ifølge den franske regering bidrager afgifter på sundheds- og specialforsikringer, totalisator- og sportsspil, tobak, alkohol og læskedrikke også til finansieringen af social sikring i Frankrig.

42 — Jf. 62. betragtning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1) og 30. og 31. betragtning til, og artikel 33, stk. 6, i, Rådets direktiv 2008/118/EF af 16.12.2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009 L 9, s. 12). Ganske vist skal momsen på en »leverance inden for Fællesskabet« betales af den skattepligtige kunde i den medlemsstat, hvor varerne ankommer, dvs. hvor kunden er etableret. I et sådant tilfælde skal moms dog ikke betales i den medlemsstat, hvor varerne blev købt. Der er derfor normalt ikke nogen risiko for dobbeltbeskatning (jf. artikel 40-42 i direktiv 2006/112).

43 — Artikel 56 TEUF kræver ikke blot afskaffelse af enhver form for forskelsbehandling på grund af nationalitet, men også ophævelse af enhver restriktion, også selv om den gælder uden forskel for såvel indenlandske tjenesteydere som tjenesteydere fra andre medlemsstater, der kan være til hinder for eller indebære ulemper for den virksomhed, som udøves af en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat, hvor denne lovligt leverer tilsvarende tjenesteydelser. Jf. senest dom Duomo Gpa m.fl. (C-357/10 – C-359/10, EU:C:2012:283, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

44 — Artikel 28, stk. 1, TEUF. Forbuddet mod told ved indførsel og udførsel i samhandelen mellem medlemsstater og afgifter med tilsvarende virkning gælder for alle afgifter, der opkræves på tidspunktet for, eller som følge af, import, som specifikt pålægges et importeret produkt, men ikke et lignende indenlandsk produkt, og som følge heraf ændrer det pågældende produkts kostpris. Jf. domme Capolongo (77/72, EU:C:1973:65, præmis 12) og Compagnie commerciale de l'Ouest m.fl. (C-78/90 – C-83/90, EU:C:1992:118, præmis 23).

45 — Jf. f.eks. dom Kommissionen mod Italien (154/85, EU:C:1987:292, præmis 12).

52. Sammenfattende gælder der altså følgende: Mens opkrævning af sociale bidrag som de i hovedsagen omhandlede kan skabe vanskeligheder for Gérard de Ruyter, fordi han allerede er forsikret i Nederlandene [46], kan det samme ikke siges om forbrugsafgifter, som han opkræves, når han køber varer eller tjenesteydelser i Frankrig. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan sådanne køb lovligt kan pålægges yderligere forbrugsafgifter i en anden medlemsstat.

53. Mere generelt gælder, i modsætning til afgifter, der opkræves af indtægter, at der skal betales forbrugsafgifter (ud over nettoprisen), fordi der købes en vare eller tjenesteydelse. Hvis personer, der er forsikret i og omfattet af medlemsstat A's lovgivning om social sikring, undtages fra at betale forbrugsafgifter opkrævet af medlemsstat B, som specifikt har til formål at finansiere dennes sociale sikringsordninger, skabes et incitament til at købe varerne og tjenesteydelserne i medlemsstat B i stedet for i medlemsstat A. Den efterfølgende konkurrencemæssige ulempe for de varer og tjenesteydelser, der markedsføres i medlemsstat A (i hvert fald hvis de dér er pålagt tilsvarende forbrugsafgifter), vil vanskeligt kunne forenes med det indre markeds logik og ånd.

Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71

54. Endelig har den franske regering gjort gældende, at opkrævningen af de omtvistede bidrag, i det omfang det antages, at de er reguleret af forordning nr. 1408/71, kun ville være uforenelig med denne bestemmelse, hvis der også skulle betales sociale sikringsbidrag af livrenterne oppebåret af Gérard de Ruyter i Nederlandene. På den baggrund har den franske regering anfægtet Gérard de Ruyters påstand om, at han har betalt sociale bidrag af sine livrenter i Nederlandene [47]. Den henviser også til Piatkowski-dommen, hvori Domstolen undersøgte, hvorvidt der var betalt sociale bidrag i *to* medlemsstater af en særlig indtægt [48].

55. Dette argument bygger på en urigtig fortolkning af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71.

56. Det er korrekt, at opkrævning af sociale bidrag af den samme indtægt i mere end én medlemsstat er omfattet af denne bestemmelse [49]. Sidstnævntes anvendelsesområde er imidlertid ikke begrænset til sådanne omstændigheder. Når først en person er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, er reglen i artikel 13, stk. 1, der forbyder anvendelse af flere love samtidig, en ubetinget regel alene med forbehold af de undtagelser, der er indeholdt i artikel 14c og 14f [50]. I henhold til artikel 13, stk. 2, litra a), er en person, der har beskæftigelse på en medlemsstats område, *udelukkende* omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område. Forelæggelsesafgørelsen præciserer, at Gérard de Ruyter er ansat i Nederlandene, men bosat i Frankrig. Han bør derfor udelukkende være underlagt Nederlandenes lovgivning om social sikring.

57. Hvis Gérard de Ruyter pålægges at betale sociale bidrag, vil det derfor, hvis det antages (som jeg har konkluderet ovenfor), at de omhandlede sociale bidrag har en så direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med lovgivningen om social sikring i Frankrig, at forordning nr. 1408/71 finder anvendelse, være i strid med forbuddet i denne forordnings artikel 13, stk. 1, mod anvendelse af flere lovgivninger samtidig og lovvalgsreglen i artikel 13, stk. 2, litra a) [51]. Hvorvidt der rent faktisk skulle betales sociale bidrag i Nederlandene af de livrenter, som Gérard de Ruyter oppebar i denne medlemsstat, er således irrelevant.

46 — Jf. punkt 35-40 ovenfor.

47 — Der er tale om en faktisk omstændighed, som i sidste ende skal afgøres af den nationale ret, der har kompetence til at træffe afgørelse herom. Når dette er sagt, fremgår det af sagsakterne indleveret til Domstolens Justitskontor sammen med forelæggelsesafgørelsen, at de sociale bidrag rent faktisk blev opkrævet af de pågældende livrenter i Nederlandene; jf. punkt 36 ovenfor.

48 — Dom Piatkowski (EU:C:2006:167).

49 — Jf. punkt 26 ovenfor.

50 — Jf. punkt 37-40 ovenfor.

51 — Som generaladvokat Warner fastslog i sit forslag til afgørelse Perenboom (102/76, EU:C:1977:57), »er ingen anden medlemsstat end den, hvis lovgivning […] gøres anvendelig [ved forordning nr. 1408/71], berettiget til at opkræve bidrag fra den pågældende arbejdstager«.

58. Denne konklusion ændres ikke ved Domstolens dom i Piatkowski-sagen. Den pågældende sag vedrørte den særlige situation, hvor en person på samme tid havde lønnet beskæftigelse i én medlemsstat og selvstændig beskæftigelse i en anden medlemsstat. Som en undtagelse til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 er en sådan person (i modsætning til Gérard de Ruyter) samtidigt omfattet af lovgivningen om social sikring i begge medlemsstater: Han er følgelig principielt forpligtet til at betale de bidrag, som i givet fald pålægges ham af lovgivningen i hver medlemsstat [52]. Domstolen gjorde det dog klart, at hvis bestemmelserne i artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71 selv i denne situation blev fortolket således, at de hjemler betaling af dobbelt bidrag af en og samme indkomst, ville det stille arbejdstagere, som udnytter retten til fri bevægelighed, ringere og derfor være i klar modstrid med formålet med denne forordning. [53].

Forslag til afgørelse

59. Af alle de ovennævnte grunde foreslår jeg, at Domstolen besvarer spørgsmålet stillet af Conseil d'État således:

»De i hovedsagen omtvistede bidrag af indtægter af formue, såsom det almindelige sociale sikringsbidrag af indtægter fra formue (CSG), bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS), det sociale bidrag på 2% og det supplerende bidrag hertil, har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med den franske lovgivning, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, med senere ændringer. De er således omfattet af denne forordnings materielle anvendelsesområde.«

52 — Artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71. Jf. dom Piatkowski (EU:C:2006:167, præmis 22). Jf. tillige dom de Jaeck (C-340/94, EU:C:1997:43, præmis 39).

53 — Dom Piatkowski (EU:C:2006:167, præmis 27).